

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Co/348/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7712210024
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Slobodník
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7712210024.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Slobodníka a sudcov JUDr. Andreja Šalatu a JUDr. Slávky Zborovjanovej v spore žalobcu INGEMA s.r.o., Hlivišťa 3, zastúpeného JUDr. Slavomírom Kučmášom, advokátom AK Michalovce, Plynárska 1, proti žalovaným 1./ K. Y. r.E., nar. XX.XX.XXXX, bytom G., L. X, 2./ R. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom G., L. X, obidvaja zastúpení JUDr. Radovanom Bílym, advokátom AK Humenné, Námestie slobody 19, v konaní o zaplatenie 16.960,35 EUR s príslušenstvom, o odvolaní žalovaných 1, 2 proti rozsudku Okresného súdu Michalovce č.k. 10C/207/2016-58 z 11.6.2018

rozhodol:

M e n í rozsudok vo vyhovujúcom výroku a žalobu z a m i e t a.

V prevyšujúcej časti p o t v r d z u j e rozsudok.

Stranám sporu sa náhrada trov konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie (ďalej len súd) rozhodol, že žalovaní v 1. a 2. rade sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi zabezpečenie pohľadávky vo výške 16.261,65 EUR s úrokom z omeškania vo výške 12,5% od 01.01.2009 do 20.01.2009, vo výške 10% od 21.1.2009 do 10.3.2009, vo výške 9,5% od 11.3.2009 do 7.4.2009, vo výške 9,25% od 8.4.2009 do 12.5.2009, vo výške 9% od 13.5.2009 do 12.4.2011, vo výške 9,25% od 13.4.2011 do 12.7.2011, vo výške 9,5% od 13.7.2011 do 8.11.2011, vo výške 9,25% od 9.11.2011 do 13.12.2011, vo výške 9% od 14.12.2011 do 10.7.2012, vo výške 8,75% od 11.7.2012 do 7.5.2013, vo výške 8,5% od 8.5.2013 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol a priznal žalobcovi voči žalovaným 100% náhradu trov konania (III.výrok).

2. Vychádzal z toho, že podaním zo dňa 9.3.2009 terajší žalobca podal v pôvodnom konaní vzájomnú žalobu voči žalovaným v 1. a 2. rade a žiadal, aby súd žalobu žalobcov v 1.a 2. rade zamietol a zaviazal žalobcov v 1. a 2. rade, aby boli povinní vypratať byt č. 5 na 6. podlaží bytového domu, blok J, sekcia B, súpisné číslo XXXX na ulici L., orientačné č. X v G., nachádzajúci sa v k.ú. E., zapísaný na LV č. XXXX, vydaný Správou katastra Michalovce spolu s príslušenstvom a odovzdať ho žalovanému do 15 dní od právoplatnosti rozsudku a to vzhľadom na skutočnosť, že žalobca v 2. rade do uvedeného dňa nezaplatil zabezpečené pohľadávky a preto sa v súlade so zabezpečovacou zmluvou trvalým a výlučným vlastníkom predmetného bytu stal žalovaný. Uplatňuje si svoje práva protižalobou v súlade s ust. § 97 OSP. Terajší žalovaní v 1. a 2. rade podaním zo dňa 1.6.2011 (čl. 191-193 pôvodného konania 10C 176/2008) žiadali vzhľadom na to, že zmluva o zabezpečovacom prevode práva zo dňa 4.9.2007 obsahuje celú škálu práv a povinností, ktoré majú priamy dosah na právne postavenie žalobcov v 1. a 2. rade, aby súd pripustil zmenu petitu podanej žaloby zo dňa 3.6.2008 v jeho prvej časti a

to tak, aby súd určil, že vyššie uvedená zmluva uzavretá medzi účastníkmi je neplatná. Z rozsudku tunajšieho súdu č.k. 10C 176/2008 - 217 zo dňa 4.11.2011 súd zistil, že súd žalobu v celom rozsahu zamietol. Z uznesenia Krajského súdu v Košiciach č.k. 5Co 390/2011 - 263 zo dňa 24.4.2012 súd zistil, že krajský súd zmenil rozsudok súdu I. stupňa a určil, že zmluva o zabezpečovacom prevode práva zo dňa 4.9.2007 uzavretá medzi R. Y. ako dlžníkom v 1. rade, K. Y. ako dlžníčkou v 2. rade a spoločnosťou INGEMA s.r.o., Hlivištia 3 ako veriteľom, ktorej predmetom bol zabezpečovací prevod vlastníckeho práva k uvedenému bytu a k spoluvlastníckemu podielu na spoločných častiach a k spoluvlastníckemu podielu na pozemku je neplatná, pričom náhradu trov konania účastníkom nepriznal. Podaním zo dňa 18.6.2012, doručeným súdu dňa 3.7.2012 si terajší žalobca vzhľadom na rozhodnutie odvolacieho súdu v zmysle ktorého došlo k určaniu neplatnosti zmluvy o zabezpečovacom prevode práva, avšak nedošlo k zániku záväzku žalobcov, uplatnil namiesto práva vypratania bytu zaplatenie dlžnej sumy voči žalovaným titulom neuhradených faktúr za dodávku tovaru a žiadal, aby súd pripustil zmenu petitu vzájomného návrhu, ktorý bol vylúčený na samostatné konanie s tým, že súd zaviazže žalovaných zaplatiť sumu 16.960,35 € spolu s úrokom z omeškania. Zároveň žiadal vydať predbežné opatrenie, aby súd zakázal akýmkoľvek spôsobom žalovaným v 1. a 2. rade nakladať s nehnuteľnosťou a to s bytom č. 5 na 6. podlaží bytového domu, blok J, sekcia B, súp.č. XXXX na ul. L. X v G. a to až do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, pretože je tu dôvodná obava vzhľadom na terajšie správanie sa žalovaných, že títo môžu svojím konaním spočívajúcim v prevode nehnuteľnosti alebo ďalším zaťažením nehnuteľnosti zmariť uspokojenie pohľadávky žalobcu do času, kedy bude možné na základe právoplatného rozhodnutia súdu viesť výkon rozhodnutia alebo exekúciu a tým by došlo k podstatnému zníženiu vymáhateľnosti pohľadávky žalobcu alebo by sa spôsobila jej nevyhnutnosť vzhľadom na jej výšku. Čo sa týka uplatnenej námietky premlčania, pre jej nedôvodnosť neobstojí i prípadné uznanie záväzku čiastočným plnením záväzku v zmysle ust. § 407 ods. 3 Obch.zák. Čo sa týka jedinej platby realizovanej žalovaným v 2.rade vo výške 200 € zo dňa 3.6.2011 z variabilného symbolu je zrejmé, že žalovaný uhradil faktúru č. 107/07/00. Úhrada uvedenej faktúry však nie je predmetom tohto konania. S poukazom na uvedené, je teda zrejmé, že uvádzaná platba nemôže mať účinky uznania záväzku vo vzťahu k žiadnej z uplatnených faktúr v tomto konaní. Z rozsudku Krajského súdu Košice č.k. 5Co 205/2014 - 258 zo dňa 09.09.2014 súd zistil, že tento potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, náhradu trov odvolacieho konania účastníkom nepriznal.

3. Svoje rozhodnutie založil na zistení, že v riešenej veci žalobca žiadal, aby žalovaní zaplatili za faktúry na základe zmluvy zo dňa 04.09.2007. Odvolatelia nenavrhujú ďalšie dokazovanie, odvolací súd preto musel vychádzať zo skutkového stavu zisteného súdom prvého stupňa podľa § 213 O.s.p., keďže nebola potreba doplniť žiadne dokazovanie, aj keď účastníci boli poučení vzhľadom na § 120 ods. 4 O.s.p., že do rozhodnutia súdu prvého stupňa musia navrhnuť dôkazy. S poukazom na § 213 ods. 3 O.s.p. odvolací súd zastáva názor, že súd prvého stupňa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, a preto dokazovanie už nebolo potrebné dopĺňať a k správne právnemu posúdeniu veci a jeho rozsudok je presvedčivý. Súd prvého stupňa mal v konaní preukázané, že po podaní žaloby dňa 3.12.2008 začali žalovaní 1.,2 uznaný záväzok splácať platbami zo dňa 14.7.2009, 17.8.,4.9. a 13.10.2009 po 200 €, ktorý bol poukázaný na účet žalobcu zo strany žalovanej v 1. rade a dňa 3.6.2011 bola uhradená suma 200 € v hotovosti do pokladne žalobcu zo strany žalovaného v 2.rade. S poukazom na § 323 ods.1,2 Obch. zák. ako aj so zreteľom na § 407 Obč.zák. správne vec posúdil súd prvého stupňa, lebo žalovaný uviedol, že dlžnú čiastku uznáva, pričom od tejto doby ponúkol žalobcovi formu spolupráce, aby aspoň v čiastkach splácal dlžnú sumu. Zo zmluvy zo dňa 4.9.2007 podľa čl. III. vyplýva, že medzi žalobcom a žalovanými v 1. a 2.rade došlo k uznaniu záväzku čo do dôvodu aj výšky v sume 874 157,- Sk s prísl. na základe špecifikovaných vystavených faktúr. Štvorročná premlčacia lehota mala skončiť 4.9.2011. Podľa názoru súdu prvého stupňa žalovaní 1., 2. jednoznačne uznali záväzok žalobcu v zmluve o zabezpečovacom prevode práva a došlo z ich strán k čiastočným úhradám, a preto sa neprieči právu, aby došlo k novému uznaniu záväzku a zároveň aj plynutiu novej premlčacej lehoty. Pri námietke premlčania zo strany žalovaných 1., 2., že žalobca si uplatnil protinávrom peňažný nárok až dňa 3.7.2012 treba uzavrieť, že 4.9.2007 v žiadnom prípade nemohla premlčacia doba uplynúť, lebo žalovaní 1., 2. po podaní žaloby riadne uhradzovali uvedenú sumu po 200 € a z tohto dôvodu je správny záver súdu prvého stupňa, že došlo k čiastočnému plneniu a teda nemohlo dôjsť k premlčaniu uvedené o nároku po podaní protižaloby zo dňa 3.7.2012. Prvá splátka totiž bola uhradená dňa 14.7.2009, takže žalobca si v zákonnej 4-ročnej lehote v zmysle Obchodného zákonníka uplatnil voči žalovaným svoj nárok. Správne súd poukázal aj na skutočnosť, že rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach bola zmluva o zabezpečovacom prevode práva vyhlásená za neplatnú, aj keď potom následne tento rozsudok bol zrušený najvyšším súdom. Súd prvého stupňa vedel o uznesení

najvyššieho súdu, mal vedomosť aj o uznesení Krajského súdu v Košiciach v odvolacom konaní, keď jeho vec sp.zn. 10C/176/2008 bola zrušená a vrátená vec na ďalšie konanie. Z úradného záznamu napísaného dňa 16.9.2014 na Krajskom súde v Košiciach vyplýva, že dňa 16.9.2014 na súde prvého stupňa (Okresnom súde Michalovce) sa prejednávala vec sp.zn. 10C/176/2008 identických účastníkov ako v odvolacom konaní 5Co/205/2014 krajského súdu, avšak včera nebolo rozhodnuté vo veci súdom prvého stupňa.

4. Na uznanie dlhu vo veci platia tie isté kritéria ako aj pri uznaní dlhu voči ručiteľovi (ten však môže namietať premlčanie za tých istých podmienok) aj judikatúra R 32/1979, R 17/1991 poukazuje na podmienky uznávania dlhu. Aj vo vzťahu žalovaných 1., 2 k žalobcovi treba uviesť, že výpismi z účtu v Tatrabanke žalobca preukázal uznanie dlhu žalovanými, preto aj v tejto časti námietky v odvolaní sú neopodstatnené (§ 558 OZ).

5. Napokon aj odvolací súd v priebehu konania vo veci sp.zn. 10C/7112012 potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa o zákaze nakladania žalovaných s predmetným bytom (nariadené predbežné opatrenie 17.7.2012, uznesenie Krajského súdu v Košiciach z 8.11.2012 č.k. 5Co/319/20 12).

6. Ak namietajú odvolatelia, že oni mali niekoľko obchodov so žalobcom a k úhradám faktúr splatným od 16.5.2007 do 30.3.2008 nedošlo a že ide o samostatné tituly na platby, odvolací súd dôvodí, že suma 16 960,35 € bola uplatnená jednou žalobou a je jedným celkom so samostatnou splatnosťou úrokov z omeškania v rôznej výške, v rôznom období (a to podľa § 397 Obch.zák.). Vo vzťahu k žalovanej v I.rade ako dlžníčke existuje právny titul žalobcu na zaplatenie žalovanej sumy z dôvodu uznania spoločného dlhu na základe zmluvy z 4.9.2007 (podľa § 407 ods. 1 Obch. zák.). Nie sú ani opodstatnené námietky odvolateľov, že ona nie je pasívne legitimovaná (žalovaná 1.).

7. Zrušenie rozsudku súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu nie je na ujmu ochrany práv žalobcu, ale ani žalovaných 1., 2. O.i. je správne posúdenie súdu prvého stupňa aj vo výroku o priznaní úrokov z omeškania podľa § 517 ods. 2 OZ s poukazom na § 3 ods. 1 Nar.vlády č. 87/95 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 1.1.2009, lebo výška úrokov z omeškania je o 8%-álnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky, platná k prvému dňu omeškania k splneniu peňažného dlhu, splatnosť faktúr bola k 31.12.2008, prvým dňom omeškania je 1.1.2009, priznaný úrok žalobcovi vo výške 12,5% ročne od 1.1.2009 je zákonný.

8. Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov nezodpovedajú uvedeným požiadavkám, kladením na odôvodnenie rozhodnutí súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že predmetom konania je uplatňovaný nárok žalobcu na zaplatenie sumy 16.960,35 € s príslušenstvom a to na základe neuhradených faktúr zo strany žalovaných, ktoré sa stali splatnými 31. decembra 2008“, pričom sa vôbec nezaoberal obranou žalovaných 1. a 2., ktorí na pojednávaní konanom 11. júna 2013 uviedli, že faktúra č. XXXX/XX/XXX bola v rámci dohody o vzájomnom započítaní pohľadávok a záväzkov započítaná v celkovej sume 21 049,- Sk (698,70 eur) a zároveň vzniesli námietku pasívnej legitimácie žalovanej 1. (č. I. 147 spisu). Krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi prvostupňového súdu, pričom k zásadným otázkam namietaným v odvolaní žalovaných, hoci išlo o opodstatnené námietky sa nevyjadril, v odôvodnení svojho rozhodnutia ich nespomína, ani nepovažoval za potrebné zdôvodniť prečo považuje ich odvolanie za neodôvodnené, iba stroho skonštatoval, že súd prvého stupňa sa dostatočným spôsobom, zrozumiteľne a presvedčivo vyporiadal s odvolateľmi vytýkaným nedostatkom pasívnej legitimácie žalovanej 1. a výškou žalovanej sumy 16 960,35 eur. Zároveň bez bližšieho zdôvodnenia uviedol, že k prevzatiu dlhu došlo žalovanou 1. i žalovaným 2., ktorí ako dlžníci prebrali spoločne a nerozdielne všetky záväzky prvého dlžníka v zmysle čl. I. zmluvy a suma 16.960,35 eur bola uplatnená jednou žalobou a je jedným celkom. Krajský súd (rovnako ako súd prvého stupňa) sa vo svojom rozhodnutí nezaoberal zánikom záväzku z faktúry č. 3958/07/000, ktorý mal zaniknúť započítaním v súlade s dohodou o vzájomnom započítaní pohľadávok a záväzkov z 21. septembra 2007, ktorú skutočnosť žalovaní namietali v podanom odvolaní (č. I. 210 - 212 spisu).

9. Súd prvej inštancie dôvodil, že podľa § 397 Obch. zák., ak zákon neustanovuje pre jednotlivé práva inak, je premlčacia doba 4 roky. Podľa § 323 ods. 1 Obch. zák., ak niekto písomne uzná svoj určitý záväzok, predpokladá sa, že v uznanom rozsahu tento záväzok trvá v čase uznania. Tieto účinky

nastávajú aj v prípade, keď pohľadávka veriteľa bola v čase uznania už premlčaná. Podľa § ods. 2 citovaného ustanovenia, za uznanie nepremľčaného záväzku sa považujú aj právne úkony uvedené v § 407 ods. 2, 3. Podľa ods. 3 cit. ust. uznanie záväzku má účinky aj voči ručiteľovi. Podľa § 407 ods. 1 ObZ, ak dlžník písomne uzná svoj záväzok, plynie nová 4-ročná premlčacia doba od tohto uznania. Ak sa uznanie týka iba časti záväzku, plynie nová premlčacia doba ohľadne tejto časti. Podľa ods. 2 cit. ust., platenie úrokov sa považuje za uznanie záväzku ohľadne sumy z ktorej sa úroky platia. Podľa ods. 3 cit. ust., ak dlžník plní čiastočne svoj záväzok, má toto plnenie účinky uznania zvyšku dlhu, ak možno usudzovať na to, že plnením dlžník uznáva aj zvyšok záväzku. Súd čo sa týka pasívnej legitimácie žalovanej v 1.rade poukazuje na zmluvu o zabezpečovacom prevode práva k nehnuteľnosti, konkrétne na článok II. Prevzatie dlhu - z ktorého vyplýva, že prvý dlžník a druhý dlžník preberajú spoločne a nerozdielne všetky záväzky prvého dlžníka - Najtex uvedené v Článku I. tejto zmluvy a stávajú sa spoločne a nerozdielne novými dlžníkmi veriteľa. Veriteľ podpisom tejto zmluvy udeľuje s vyššie uvedeným prevzatím dlhu svoj súhlas. Rovnako z Článku III. Uvedenej zmluvy o zabezpečovacom prevode práva zo dňa 23.08.2007 má súd za preukázané, že dlžníci uznávajú všetky záväzky voči veriteľovi tak, ako sú uvedené v článku I. zmluvy čo do dôvodu a výšky a zaväzujú sa ich zaplatiť veriteľovi spoločne a nerozdielne v pravidelných mesačných splátkach. Súd mal za to, že aj napriek tomu, že rozsudkom súdu sp.zn. 10C 208/2016 súd rozhodol, že zmluva o zabezpečovacom prevode práva k nehnuteľnosti uzavretá medzi účastníkmi dňa 23.08.2007 je v článku VI. neplatná, má za to, že ostatné body uvedenej zmluvy o zabezpečovacom prevode práva sú platné a z toho vyplýva, že žalovaná v 1.rade je pasívne legitimovaná. Podľa názoru súdu, zmluva sa posudzuje podľa obsahu a nie podľa formy a súd má za to, že v zmluve je viac právnych úkonov a jedným z týchto úkonov je aj prevzatie dlhu a uznanie záväzku žalovaných voči žalobcovi. Skutočnosť, že žalovaná v 1.rade je podľa názoru súdu pasívne legitimovaná v tomto konaní, súd má za preukázanú aj z tých skutočností, že po podaní žaloby dňa 03.12.2008 začali žalovaní uznaný záväzok splácať platbami zo dňa 14.07.2009, 17.08.2009, 04.09.2009, 13.10.2009 po 200,-€, ktoré boli poukázané na účet žalobcu zo strany žalovanej v 1.rade a dňa 03.06.2011 bola uhradená suma 200,-€ v hotovosti do pokladne žalobcu zo strany žalovaného v 2.rade. Súd zároveň poukazuje aj na tú skutočnosť, že zmluvné strany sa v uvedenej zmluve o zabezpečovacom prevode práva v zmysle čl. VII. dohodli na tzv. salvatoriánskej doložke t.j. v prípade, ak by sa niektoré ustanovenia zmluvy stali nevykonateľnými alebo neúčinnými, nie je týmto dotknutá platnosť ostatných zostávajúcich ustanovení. Súd sa zaoberal aj odvolacou námietkou žalovaných, čo sa týka faktúry č. XXXX/XX/XXXX, ktorá podľa dohody o vzájomnom započítaní pohľadávok a záväzkov započítaná bola v celkovej sume 21.049,-Sk (698,70€), v časti žalobu zamietol.

10. O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalobcovi voči neúspešným žalovaným priznal 100 % náhradu trov konania.

11. V podanom odvolaní uviedli žalovaní 1,2 nasledovné: Pri predbežnom posúdení absolútnej neplatnosti zmluvy o zabezpečovacom prevode práva zo dňa 4.9.2007 sa zaoberal iba otázkou, či predmetný právny úkon je v rozpore s dobrými mravmi alebo nie. Je však potrebné poznamenať, že v súlade s ust. § 39 Obč.zákonníka je neplatný právny úkon, ktorý 1. svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu, ale 2. ho obchádza, alebo 3. sa pričí dobrým mravom. Účelom tejto zákonnej úpravy teda nie je trvalé nadobudnutie prevedeného práva, ale len dočasné (čo presne špecifikuje i súčasná právna úprava v zmysle ust. § 553 a nasl. Obč.zákonníka) ako zabezpečenie určitej pohľadávky veriteľa. Je preto nepochybné, že také dojednania zmluvy, kde sa veriteľ stáva výlučným a trvalým vlastníkom vecí v prípade, ak záväzok nebude dlžníkom splnený riadne a včas a to dokonca bez ohľadu na konečný zostatok jeho dlhu, keď sa stáva prevod vlastníckeho práva nepodmieneným, je svojím obsahom a účelom v rozpore s účelom ustanovenia § 553 OZ (účinného v čase uzavretia predmetnej zmluvy) a je teda v súlade s ust. § 39 OZ absolútne neplatné. Je totiž potrebné poznamenať, že bez ohľadu na to, či žalobcovia by boli dlžní žalovanému ako veriteľovi v čase splatnosti pohľadávky (v zmysle vyššie uvedenej zmluvy) či už len 1Sk alebo 300.000,-Sk, žalovaný by sa v každom prípade stal absolútnym a výlučným vlastníkom nehnuteľnosti s plným dispozičným právom. Je teda nepochybné, že nadobúdanie nehnuteľností takýmto spôsobom nebol rozhodne účel, ktorý malo vyvolať zavedenie inštitútu zabezpečenia záväzku prevodom práva do nášho právneho poriadku. Hore uvedený právny úkon nielenže svojím obsahom a účelom odporuje zákonu, resp. ho minimálne obchádza, ale taktiež sa pričí dobrým mravom. Účelom tejto zmluvy malo byť totiž nielen zabezpečenie záväzku žalobcov v 1. a 2.rade voči žalovanému prevodom vlastníckeho práva k bytu, ale v prípade nesplnenia záväzku riadne a včas i nadobudnutia absolútneho vlastníctva žalovaného k predmetnému bytu v nepomerne väčšej hodnote, ako je hodnota zabezpečenej pohľadávky. Takýmto postupom sa výrazne zasahuje do

práv žalobcov pri výkone ich práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov, čo je v rozpore s dobrými mravmi a v súlade s ust. § 39 Obč.zákonníka spôsobuje absolútnu neplatnosť úkonu (rozsudok NS SR zo dňa 1.5.209, sp.zn. Sžo 17/2007, uverejnený v ZSP, zväzok 3.ročník 2008, strana 112. Je totiž potrebné poznamenať, že žalovaný sa v súlade čl. VI predmetnej zmluvy mal stať trvalým a výlučným vlastníkom nehnuteľnosti - bytu a to za cenu 300.000,-Sk, aj keď je vo všeobecnosti známe, že hodnota obdobných bytov v čase uzavretia zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom práva (t.z. dňa 4.9.2007) bola niekoľko násobne vyššia ako 300.000,-Sk. Na preukázanie hodnotového nepomeru medzi hodnotou zabezpečenej pohľadávky žalovaného a hodnotou bytu, ktorý mal platne nadobudnúť žalovaný do svojho absolútneho vlastníctva doložili žalovaní v 1. a 2.rade znalecký posudok č. 038/2005 znalca B.. N. D., z ktorého vyplýva, že hodnota predmetného bytu už k 28.9.2005, bola 1.101.000,-Sk. Záverom chceme len poznamenať, že žalobca v 1. a 2.rade „prišli“ o vlastníctvo k bytu za 300.00,-Sk, naďalej riadne splácajú dlh z úveru, ktorý je zabezpečený práve predmetným bytom a v rámci možností taktiež splácajú aj dlh žalovanému. Teda v konečnom dôsledku žalovaný získal byt za 300.000,-Sk, ktorý po splatení úveru zo strany žalovaných bude bez akýchkoľvek tiarch a teda, ktorý môže kedykoľvek speňažiť so značným ziskom. Na základe uvedených skutočností je zrejmé, že napadané rozhodnutie OS Michalovce zo dňa 10.11.2009, sp.zn. 10C/176/2008 vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. S poukazom na uvedené preto navrhujem, aby odvolací súd napadané rozhodnutie zmenil, žalobe v plnom rozsahu vyhovel a účastníkom priznal trovy konania.

12. Ďalej v odvolaní na čl. 271 - 277 namietali, že v danom prípade ide o závažné procesné pochybenie súdu, čo predstavuje porušenie procesného práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v súlade s ust. § 365 ods. 1 CSP (napr. III. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. 260/06 a pod.). Súd prvej inštancie sa v prvom rade vôbec nevysporiadal s otázkou pasívnej vecnej legitímácie žalovaných v 1. a 2. rade a to vo vzťahu k zmluve o zabezpečovacom prevode práva zo dňa 04.09.2007, ktorej platnosť, či neplatnosť má bezprostredný vplyv na určenie, či žalovaní v 1. a 2. rade môžu byť vecne pasívne legitimovaní v tomto konaní, resp. ktorý z nich. Zároveň mimo iného má aj bezprostredný vplyv na to, či uplatnená pohľadávka je alebo nie je premlčaná. Až vyriešením otázky platnosti alebo neplatnosti predmetnej zmluvy je možné bez pochyb konštatovať, kto môže byť pasívne vecne legitimovaný v tomto Konaní: V zmysle čl. II. (Prevzatie dlhu) zmluvy o zabezpečovacom prevode práva zo dňa 04.09.2007, žalovaní v 1. a 2. rade mali prevziať spoločne a nerozdielne dlh dlžníka : R. W. - NAJTEX Slovakia, IČO : 40940225, ktorý je bližšie špecifikovaný v Čl. I. predmetnej zmluvy a zároveň mali tento záväzok aj písomne uznať v Čl. III. uvedenej zmluvy. Pokiaľ by bola predmetná zmluva platná, je nepochybné, že žalovaný v 2. rade by nemohol byť procesne legitimovaný v tomto konaní. Dlh, ktorý mal byť predmetom prevzatia, je dlhom, ktorý pochádza z podnikateľskej činnosti žalovaného v 2. rade. Fyzická osoba zodpovedá za porušenie svojich záväzkov celým svojim majetkom a to bez ohľadu na to, či záväzok vznikol z jeho podnikateľskej činnosti alebo mimo nej. Fyzická osoba tak nemôže prevziať svoj vlastný záväzok z podnikateľskej činnosti, keďže vždy ide o jej osobný záväzok, tak ako je to v prípade Čl. II. zmluvy o zabezpečovacom prevode práva. Keďže prevzatie svojho vlastného záväzku je už vo svojej podstate vylúčené, je zrejmé, že prevzatie záväzku v zmysle článku II predmetnej zmluvy vo vzťahu k žalovanému v 2.rade nemohlo byť nikdy platné. Pokiaľ by bola zmluva o zabezpečovacom prevode práva zo dňa 4.9.2007 platná, len žalovaná v 1.rade by mohla prevziať na svoju osobu záväzok žalovaného v 2.rade, ktorý vznikol z jeho podnikateľskej činnosti, čím by záväzok žalovaného prevzatím záväzku nepochybne musel zaniknúť. Žalovaný v 2.rade by tak už od počiatku nemohol byť pasívne legitimovaný v tomto konaní. Na druhej strane ak by v spojitosti uznesením NS SR zo dňa 20.3.2014 sp.zn. 3Cdo/446/2012 bola predmetná zmluva o zabezpečovacom prevode práva neplatná, je nepochybné zrejmé, že tu neexistuje právny titul, na základe ktorého by mohla žalovaná v 1.rade vystupovať v tomto konaní ako dlžník, a teda nemohla by byť ani vecne pasívne legitimovaná. Vo veci určenia neplatnosti zmluvy o zabezpečovacom prevode práva zo dňa 04.09.2007 sa vedie konanie na OS Michalovce pod sp.zn. 10C/208/2016, ktoré doposiaľ nebolo právoplatne skončené. Ako však vyplýva z uznesenia NS SR zo dňa 20.03.2014 sp.zn. 3Cdo 446/2012, NS SR už v samotnom odôvodnení rozsudku poukázal na to, že takéto zmluvy (podobne ako zmluva o zabezpečovacom prevode práva zo dňa 04.09.2007) sú absolútne neplatné. Vzhľadom na to, že ako prvoradá je potrebné v tomto konaní vyriešiť otázku pasívnej legitímácie strán, žalovaní v 1. a 2. rade navrhli na pojednávaní vo veci prerušiť toto konanie až do právoplatného skončenia konania o určenie neplatnosti zmluvy o zabezpečovacom prevode práva zo dňa 04.09.2007 vedené na OS Michalovce pod sp.zn. 10C/208/2016. Súd prvej inštancie sa týmto návrhom nijako bližšie nezaoberal a výrok súdu prvej inštancie o návrhu na prerušenie konania v napadanom rozhodnutí úplne absentuje. Súd teda procesne pochybil, keďže nerozhodol o časti konania. Žalovaní v 1. a 2. rade namietali

i premlčanie uplatneného nároku, ktorý súd prvej inštancie považoval za neopodstatnený. Súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam vo veci splatnosti uplatnenej pohľadávky žalobcu. V odôvodnení napadaného rozsudku sa uvádza (na strane 11), že splatnosť jednotlivých faktúr bola dňa 31.12.2008. Z odôvodnenia však nie je zrejmé, ako k týmto záverom dospel, keďže žiadny takýto dôkaz v konaní vykonaný nebol a preto v tejto časti považujeme napadaný rozsudok za nepreskúmateľný. Žalobca si uplatnil proti žalovaným v 1. a 2. rade pohľadávku na istine v celkovej výške 16.960,35€, ktorá pozostáva zo samostatných obchodov, t.j. samostatných právnych titulov. Tieto obchody boli fakturované týmito faktúrami a s touto lehotou splatnosti:

- fa č. XXXX/XX/XXX, splatná dňa 16.05.2007,
- fa č. XXXX/XX/XXX, splatná dňa 09.06.2007,
- fa č. XXXX/XX/XXX, splatná dňa 28.07.2007,
- fa č. XXXX/XX/XXX, splatná dňa 30.07.2007,
- fa č. XXXX/XX/XXX, splatná dňa 07.08.2007,
- fa č. XXXX/XX/XXX, splatná dňa 13.08.2007,
- fa č. XXXX/XX/XXX, splatná dňa 20.08.2007,
- fa č. XXXX/XX/XXX, splatná dňa 26.08.2007,
- fa č. XXXX/XX/XXX, splatná dňa 27.08.2007, |
- fa č. XXXX/XX/XXX, splatná dňa 28.08.2007,
- fa č. XXXX/XX/XXX, splatná dňa 22.09.2007,
- fa č. XXXX/XX/XXX, splatná dňa 07.10.2007,
- fa č. XXXX/XX/XXX, splatná dňa 30.12.2007,
- fa č. XXX/XX/XXX, splatná dňa 30.03.2008.

13. Z uvedeného je teda zrejmé, že vyššie uvádzané faktúry neboli splatné dňa 31.12.2008, tak ako to uvádza súd prvej inštancie. Pritom presné stanovenie splatnosti uplatnenej pohľadávky žalobcom je prvoradou podmienkou pre vysporiadanie sa s námietkou premlčania. Žalobca si uplatnil svoj nárok na zaplatenie čiastky vo výške 16.960,35 € s prísl. dňom 03.07.2012 (návrhom na zmenu vzájomného návrhu zo dňa 18.06.2012). Keďže uplatnený nárok mal byť nárokom u obchodnoprávneho vzťahu, s poukazom na splatnosť jednotlivých faktúr uvedených vyššie, žalobca si uplatnil svoju pohľadávku po uplynutí 4-ročnej premlčacej lehoty v zmysle ust. § 397 Obch. zákonníka. S poukazom na uvedené, uplatnený nárok žalobcu je nepochybne premlčaný. Súd prvej inštancie sa v ďalšom odôvodnení napadaného rozsudku vysporiadal s uplatnenou námietkou premlčania tak, že vychádzal opätovne zo zmluvy o zabezpečovacom prevode práva zo dňa 04.09.2007 (súd prvej inštancie nesprávne uvádza zo dňa 23.08.2007), kde podľa Čl. III. uvádzanej zmluvy, žalovaní v 1. a 2. rade mali uznať čo do dôvodu a výšky svoj záväzok a to čiastočnými platbami po podaní žaloby vo veci v súlade s ust. § 407 ods. 3 Obch. zákonníka. Vzhľadom na to, že počas tejto lehoty došlo zo strany žalovanej v 1. rade k úhrade štyroch platieb po 200 € na účet žalobcu a zároveň jedna platba vo výške 200 € bola realizovaná žalovaným v 2. rade do pokladne žalobcu, súd prvej inštancie mal teda za to, že s poukazom na ust. § 407 ods. 3 Obch. zákonníka, čiastočnou úhradou zo strany žalovaných v 1 a 2. rade došlo k uznaniu celej žalobcom uplatnenej pohľadávky v tomto konaní. Preto podľa jeho názoru, uplatnená námietka premlčania nie je dôvodná. Máme za to, že uvádzané odôvodnenie nedôvodnosti námietky premlčania spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Súd prvej inštancie nesprávne právne posudzoval účinky uznania záväzku čiastočným plnením v zmysle ust. § 407 ods. 3 Obch. zákonníka a to vo vzťahu k uplatnenej pohľadávke. Žalobcom uplatnená pohľadávka je len súčtom pohľadávok, ktoré pochádzajú zo samostatných obchodov (t.j. samostatných právnych titulov) a ktoré boli fakturované i samostatnými faktúrami (uvedenými v bode 5.1 tohto odvolania). Vo všeobecnosti totiž platí, že pokiaľ by dlžník čiastočne uhradil svoj záväzok, v súlade s ust. § 407 ods. 3 má toto platenie účinky aj uznania zvyšku dlhu. Čiastočná úhrada, ktorá má mať účinky uznania (§ 407 ods. 3 Obch. zákonníka) sa však vzťahuje na konkrétny záväzok, ktorý je uhrádzaný, z konkrétneho právneho titulu, ktorý pri úhradách možno identifikovať napr. variabilným symbolom. Pokiaľ by teda dlžník mal viacero záväzkov zo samostatných právnych titulov voči konkrétnemu veriteľovi, rozhodne nemôže čiastočným plnením jedného z nich uznať všetky záväzky, ktoré prípadne má voči veriteľovi. Je však evidentné, že súd prvej inštancie takto nesprávne postupoval pri aplikácii ust. § 407 ods. 3 Obchodného zákonníka, keďže mal za to, že čiastočným plnením malo dôjsť k uznaniu celej uplatnenej pohľadávky žalobcu. Postupoval tak bez toho, aby bolo vôbec identifikované, aké konkrétne samostatné záväzky mali byť plnené. V tejto súvislosti chceme poznamenať, že aj keby dlžník uznal svoj záväzok, ktorý pozostáva z rôznych právnych titulov, inštitút uznania záväzku nie je právny titulom na uplatnenie si pohľadávky, ale iba

jeho zabezpečením. Dlužník teda vždy uhradza konkrétny záväzok z konkrétneho právneho titulu, ktorý môže vyvolať účinky uznania (v zmysle ust. § 407 ods. 3 Obch. zákonníka) vo vzťahu len k tomuto konkrétnemu záväzku, t.j. v tejto súdnej veci len ku konkrétnej faktúre. Súd prvej inštancie nemal ani za preukázané, k akému konkrétnemu záväzku (ku konkrétnej faktúre) mali byť realizované 4 platby po 200 € na účet žalobcu. Preto ani nie je zrejmé, na základe akých dôkazov dospel k záveru, že čiastočnou platbou zo strany žalovanej v 1. rade malo dôjsť k uznaniu uplatnenej pohľadávky v zmysle ust. § 407 ods. Obeh. zákonníka. Uplatnená pohľadávka pozostáva zo samostatných obchodov, ktoré boli fakturované samostatnými faktúrami bližšie špecifikovanými v bode 5.1. tohto odvolania. Z variabilných symbolov uvedených na bankových výpisoch je však zrejmé, že premetom úhrad neboli faktúry, ktoré tvoria žalobcom uplatnenú pohľadávku v tomto konaní. Čo sa týka jedinej platby realizovanej žalovaným v 2. rade vo výške 200 € zo dňa 03.06.2011, z variabilného symbolu je zrejmé, že žalovaný uhradza faktúru č. 107/07/00. Úhrada uvedenej faktúry však nie je predmetom tohto konania. S poukazom na uvedené, je teda zrejmé, že uvádzaná platba by ani nemohla mať účinky uznania záväzku vo vzťahu k žiadnej z uplatnených faktúr v tomto konaní. Za nepreskúmateľnú časť napadaného rozsudku taktiež považujeme aj súdom prvej inštancie tvrdenú nedôvodnosť premlčania vo vzťahu k fa č. 5636/07/000, splatnej dňa 30.12.2007 a fa č. 319/08/000, splatnej dňa 30.03.2008. Ako bolo uvedené vyššie, súd prvej inštancie založil nedôvodnosť premlčania uplatneného nároku žalobcom titulom uznania záväzku, ktorý bol súčasťou neplatnej zmluvy o zabezpečovacom prevode práva zo dňa 04.09.2007. Súd prvej inštancie však opomenul, že pohľadávka z faktúry č. XXXX/XX/XXX a fa č. XXX/XX/XXX nikdy nebola ani predmetom prevzatia záväzku a ani predmetom uznania dlhu v zmluve o zabezpečovacom prevode práva. S poukazom na odôvodnenie napadaného rozsudku preto nie je zrejmé, na základe akých skutočností je námietka premlčania nedôvodná aj vo vzťahu k týmto faktúram. Žalovaná v 1. rade bola zaviazaná aj na úhradu pohľadávky, ktorá pozostáva z faktúry č. XXXX/XX/XXX a fa č. XXX/XX/XXX, pričom právnym titulom na jej pasívnu vecnú legitímáciu má byť zmluva o zabezpečovacom prevode práva zo dňa 04.09.2007. Súd prvej inštancie však opomenul, že pohľadávka z faktúry č. XXXX/XX/XXX a fa č. XXX/XX/XXX nikdy nebola predmetom prevzatia záväzku a ani predmetom uznania dlhu v zmluve o zabezpečovacom prevode práva. Z uvedeného dôvodu považujeme rozsudok súdu aj v tejto časti nepreskúmateľný. Za nepreskúmateľné považujeme rozhodnutie aj z hľadiska právneho posúdenia právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovanými v 1. a 2. rade s odkazom na príslušné zákonné ustanovenia. Samotné odôvodnenie napadaného rozhodnutia odkazuje len na zákonné ustanovenie o uznaní záväzku, čo však nie je právnym titulom na uplatnenie pohľadávky, ale len jedna z foriem zabezpečenia záväzku. Okrem iného zvýraznili, že ide o premlčaný nárok, pretože sa malo vychádzať zo zmluvy o zabezpečovacom prevode práva zo 4.9.2007 (nesprávne uvedené v rozsudku, že 23.8.2007), kde podľa článku III. uvádzanej zmluvy mali žalovaní v 1. a 2. rade uznať čo do dôvodu a výšky svoj záväzok a to čiastočnými platbami 200 € a podobne, avšak ide o premlčaný nárok, keďže nejde o splnenie zákonnej 4-ročnej premlčacej doby podľa § 407 ods. 3 Obch. zák.. Ak teda dlžník mal viacero záväzkov zo samostatných právnych titulov voči konkrétnemu veriteľovi, rozhodne nemôže čiastočným plnením jedného z nich uznať všetky záväzky, ktoré prípadne má voči veriteľovi. Dlužník vždy uhradza konkrétny záväzok z konkrétneho právneho titulu, teda z faktúry a mali byť realizované len 4 platby po 200 €, nie je možné z čoho vychádzal súd prvej inštancie pri 4 platbách po 200 € na účet žalobcu zaplatených. Uplatnená pohľadávka pozostávala zo samostatných obchodov. Keďže je nepreskúmateľné tvrdenie súdu o nedôvodnosti premlčania faktúry XXXX/XX/XXX splatnej 30.12.2007 a druhej, ktorá bola 30.3.2008 splatná. Keďže nedošlo ani k prevzatiu faktúr a ako záväzku ako takého ani k uznaniu dlhu v zmluve o zabezpečovacom prevode práva, preto nárok je premlčaný a treba žalobu zamietnuť. Súd preto opomenul, že pohľadávka z faktúry č. XXX/XX/XXX nikdy nebola predmetom prevzatia záväzku a ani predmetom uznania dlhu, rozsudok je v tejto časti nepreskúmateľný, avšak ide o nárok premlčaný.

14. V podaní zo dňa 17.12.2018 na čl. 91 napokon odvolatelia doplnili svoje odvolanie, keď uviedli na dotaz Krajského súdu v Košiciach, že nedošlo ani len k čiastočnému uhradeniu istiny od vyhlásenia rozsudku zo dňa 11.6.2018 doteraz, t.j. do decembra 2018 a k započítaniu pohľadávky žalobcu vo výške 698,70 €, čomu zodpovedá 21.049,- Sk, ktorá vyplýva z faktúry č. XXXX/XX/XXX, došlo ešte na základe dohody o vzájomnom započítaní pohľadávok z 21.9.2007 (uzavretá bola dohoda žalobcom a žalovaným v 2. rade, ktorá aj bola doložená do súdneho spisu dňa 11.6.2013, preto po započítaní pohľadávky vo výške 698,70 € zanikla.

15. Odvolací súd po zistení, že odvolanie podala včas strana sporu proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné odvolanie (§ 355 ods. 1, § 357 písm. d) a § 362 ods. 1 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok

v medziach odvolania žalovaných v 1. a 2. rade (§ 380 ods. 1 CSP) a bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 377 a § 365 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné. Odvolací súd sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, ktorý v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie veci a svoje rozhodnutie v časti zamietnutej ale rozsudok zmenil podľa § 388 CSP pre nesprávne právne posúdenie veci vo vyhovujúcom výroku rozsudku vo veci samej.

16. Odvolatelia predovšetkým tvrdili, že rozsudok súdu prvej inštancie je arbitrárny a odporuje požiadavkám na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odvolací súd pripomína, že medzi základné zásady spravodlivého súdneho konania patrí právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, čo vyplýva aj z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu ale nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Rovnako sa k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie vyjadril Ústavný súd Slovenskej republiky napr. aj v náleze III. ÚS 119/03. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03). Odvolací súd nezistil, že odvolaním napadnutý rozsudok nespĺňa atribúty zásad spravodlivého konania, a rozsudok súdu dostatočne, jasne a výstižne objasňuje skutkový aj právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzalo do všetkých detailov sporu uvádzaných jeho stranami, odôvodňuje ktoré skutočnosti považoval za osvedčené a ktoré nie, z ktorých dôkazov súd vychádzal, aj keď vo vyhovujúcom výroku vec nesprávne posúdil, dokazovanie vykonal rozsiahle, a to aj po vylúčení veci na samostatné konanie, pretože spor po ďalšom dovolaní riešil ďalší dovolací senát, ktorý záväzne popísal pokyny odvolaciemu súdu v uznesení sp.zn. 4 Cdo 163/2015 zo 17.3.2016.

17. Na doplnenie odvolací súd uvádza, že odvolací dôvod s poukazom na § 365 ods. 1 písm. e) CSP, neúplnosť zistenia skutkového stavu v danej veci nebol zistený pri prieskume v odvolacom konaní a z povahy veci vyplýva, že strana sporu, ktorá v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, musí označiť dôkaz, ktorý aj keď už bol navrhovaný, nebol vykonávaný súdom prvej inštancie a uviesť právne významné skutočnosti, ktoré boli tvrdené, ale súd ich nezisťoval (zrejme zabudol alebo nepovažoval ich za právne významné).

18. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. g) CSP je daný vtedy, ak vo svetle nových skutočností alebo dôkazov, ktoré strana sporu uplatnila v súlade s § 366 písm. d) CSP, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ak ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie, nemôže obstáť súdom zistený skutkový stav, ide najmä o skutočnosti a dôkazy, ktoré nastali po vyhlásení rozsudku súdu, preto skutočnosti a dôkazy, ktoré tu boli v konaní pred súdom a strana sporu ich neuplatnila, hoci len preto, že o nich nevedela, nemôžu byť v sporovom konaní odvolacím dôvodom.

19. Žalovaní v 1. a 2. rade v odvolaní a aj v jeho doplnení opodstatnene vzniesli námietky premlčania, ktorý dôvod aj súdom prvej inštancie zostal nepovšimnutý.

20. Keďže žalovaní v 1. a 2. rade namietali aj nesprávne právne posúdenie sporu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP a tento odvolací dôvod bol zistený, odvolací súd zmenil rozsudok podľa § 388 CSP ako vecne nesprávny a žalobu zamietol.

21. Odvolací súd keď prvý raz po odvolaní žalobcov 1/, 2/ v konaní o neplatnosť zmluvy, zmenil rozsudok a odvolateľom vyhovel, keď Krajský súd v Košiciach zmenil rozsudok tak, že určil neplatnosť zmluvy zo 4.9.2007 (sp.zn. 5 Co 390/2011 a NS SR potom zrušil uznesením sp.zn. 3 Cdo 446//2012 z 20.3.2014, teraz konanie na súde prvej inštancie prebieha pod sp.zn. 10C 176/2008); teda rozhodoval iný senát najvyššieho súdu. Po vyhodnotení dôkazov a po preskúmaní námietok premlčania dospel k záveru, že ide o premlčaný nárok, a preto vyhovujúci výrok, ktorým žalovaní v 1. a 2. rade boli povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi zabezpečenie pohľadávky vo výške 16.261,65 € s prísl., to všetko do

zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, zmenil tak, že žalobu zamietol. Nepochybne zo zmluvy o zabezpečovacom prevode práva zo dňa 4.9.2007 vyplýva, že žalovaní v 1. a 2. rade nemohli prevziať záväzok, a tak aj uznať dlh, na č.l. 211 spisu 10C 71/2012 pri námietke premlčania jednoznačne odvolatelia, žalovaní v 1. a 2. rade namietali, že ak sa vychádza z tejto zmluvy podľa článku III. žalovaní v 1. a 2. rade mali uznať čo do dôvodu a výšky svoj záväzok a štvorročná premlčacia lehota začala plynúť 4.9.2007 a mala skončiť aj 4.9.2011. Totiž žalovaná v 1. rade mala realizovať štyri platby po 200 €. Odvolatelia uznávali, že nemal čo súd prvej inštancie vziať do úvahy uznanie dlhu, a to ani podľa rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 5Co 390/2011 zo dňa 24.4.2012, keďže uvádzaná zmluva bola vyhlásená za neplatnú. Vo vzťahu k žalovanej v 1. rade je správne tvrdenie odvolateľov, neexistuje právny titul na domáhanie sa uplatnenej pohľadávky voči jej osobe, pri námietke premlčania a jej dôvodnosti nebolo preukázané, že by uznali záväzok žalovaní v 1. a 2. rade čo i len čiastočným plnením záväzku v zmysle § 407 ods. 3 Obch. zák. a v tejto časti sú námietky odvolateľov opodstatnené. Platba, ktorá mala byť jedine realizovaná žalovaným v 2. rade 200 € dňa 3.6.2011, tak to bola uhradená faktúra č. 107/07/000. Úhrada uvedenej faktúry nemohla byť predmetom tohto konania.

22. Žaloba bola podaná v roku 2008, a to 3.12.2008 o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti pôvodne žalobcami K. Y. a R. Y. a keďže zmluva o zabezpečovacom prevode nehnuteľnosti je z 23.8.2007, k zmene žaloby došlo až dňa 15.11.2013.

23. Premlčanie bolo preukázané, lebo uplynula doba štyroch rokov tak, ako uviedli na č.l. 211 v odvolaní žalovaní 1.,2., keďže išlo ešte o faktúry z roku 2007, 2008 a nebolo preukázané, aby uznali dlh žalovaného v 1. rade čo do dôvodu a výšky. Žalobca si totiž uplatnil svoj nárok podľa č.l. 211 a nedošlo k zmene doplnením listín v obsahu spisu žaloby vo výške 16.960,35 € dňom 3.7.2012 (návrhom na zmenu), a tak ak premlčacia lehota začala plynúť dňom 4.9.2007, skončila aj 4.9.2011, pretože pôvodne žalobcami boli žalovaní 1.,2. a odvolací súd neuznal dvakrát úhradu za faktúry, za uznanie záväzku.

24. Jednoznačne v zrušujúcom uznesení Najvyšší súd SR, 4Cdo/163/2015 zo dňa 17.3.2016 uzavrel na strane 9,10 uznesenia, že obranou žalovaných 1.,2. čo sa týka splatnosti faktúr 31. decembra 2008 sa súdy nižšieho stupňa vôbec nezaoberali, a tak obrana žalovaných 1.,2., nebola vypočítaná. Preto ani odvolací súd sa nemohol stotožniť so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Žalovaná v 1. rade nemohla prebrať záväzky prvého dlžníka v zmysle čl. 1 Zmluvy a suma 16.960,35 € bola uplatnená jednou žalobou a je jedným celkom. V uznesení NS SR sa konštatuje, že preto aj odvolací súd nemohol vec správne právne posúdiť (po opätovnom prieskume námietok došlo k zmene).

25. Na základe uvedeného, keďže došlo k premlčaniu nároku po štyroch rokoch podľa Obchodného zákonníka (je premlčaný nárok inak aj podľa Obč. zák. vo všeobecnej lehote troch rokov), odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok vo vyhovujúcom výroku a žalobu zamietol, lebo neboli tu dané zákonné podmienky pre zrušenie, alebo potvrdenie rozsudku o veci samej.

26. Odvolací súd pripomína, že v inom konaní prebieha konanie o žalobe o neplatnosť predmetnej zmluvy o zabezpečení záväzkov žalovaných 1.,2., ktorý nárok súd prvej inštancie vylúčil na samostatné konanie. Tam sa zaoberal súd prvej inštancie a v odvolacom konaní sa bude zaoberať aj rozporom tejto zmluvy s dobrými mravmi podľa § 39 Obč. zák. (porovnaj rozsudok NS SR z 1.5.2008 sp. zn. Sžo 17/2007, uverejneného v ZSP zv. 3, rok 2008, strana 112. Žalobca totiž sa má stať trvalým výlučným vlastníkom nehnuteľnosti, bytu, a to za cenu 300.000,- Sk, aj keď hodnota obdobných bytov bola oveľa vyššia, v roku 2005 bola podľa znaleckého posudku hodnota bytu 1.101.000,- Sk.

27. Odvolací súd ďalej konštatuje, že súd prvej inštancie správne a zákonne rozhodol, že pri faktúre č. XXXX/XXXXXX, nemohlo ísť o odôvodnený nárok žalobcu, pretože podľa dohody o vzájomnom započítaní pohľadávok a záväzkov bola táto faktúra započítaná v celkovej sume 21.049,- Sk (698,70 €); z listinného dokladu a z dohody o vzájomnom započítaní pohľadávok, ku ktorej došlo 21.9.2007 došlo k zániku záväzku, a preto žalobu ako nedôvodnú súd prvej inštancie zamietol.

28. Keďže čiastočne súd prvej inštancie správne a zákonne zamietol túto pohľadávku ako nedôvodnú, rozhodol vecne správne, a preto odvolací súd potvrdil jeho rozsudok vo výroku, ktorým v prevyšujúcej časti žalobu zamietol, a to podľa § 387 CSP, pričom sa zhoduje s dôvodmi uvedenými v rozsudku.

29. Odvolací súd po zrušení veci Najvyšším súdom SR v Bratislave sa už nezaoberal ostatnými námietkami zo strany žalovaných 1.,2., pretože jednoznačne išlo o premlčanie nároku žalobcu a nebolo potrebné už vysvetľovať platnosť a neplatnosť ďalších záväzkov a iných zmlúv. Do pozornosti stranám sporu dáva odvolací súd aj to, že po započítaní pohľadávok už žalovaní 1.,2. neuhradili ani jedno euro na pohľadávku žalobcu od rozhodnutia súdu prvej inštancie 11.6.2018.

30. Odvolací súd zmenil výrok o trovách celého konania a odôvodňuje to § 396 CSP, lebo aplikoval v tejto veci viacero právnych predpisov, § 323 až 397 Obch. zák., § 39 Obč. zák., § 100 až 103 Obč. zák., čo vyhodnotil ako dôvod hodný osobitného zreteľa, pre ktorý neprichádza do úvahy nárok na náhradu trov konania úspešnej strane sporu.

31. Napokon čiastočne bol aj rozsudok v zamietajúcej časti potvrdený, čo len zvyrazňuje komplikovanosť právneho vzťahu medzi stranami sporu v oboch konaniach 10C 207/2016 a aj sp.zn. 10C 176/2008.

32. Výsledok hlasovania senátu 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie,

lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).